

«Κανένα δὲν ἀνέφερε· καὶ ἀναπνεύσας τέλος
Ἔφυγα, ρίψας ὕστατον ἐπὶ τῆς κόρης βλέμμα.
Ἀντήχει ἔτι ἐν ἐμοὶ τῆς προσευχῆς τὸ μέλος
Καὶ ἄκων ἐψιθύριζα τὰς λέξεις τοῦ ἡρέμα·
Ὅποταν δ' ὕπνος ἔκλεισε βαρὺς τὰ βλέφαρά μου,
Τὴν κόρην εἶδα ψάλλουσιν καὶ εἰς τὰ ὄνειρά μου...»

«—Ἐὰν τοιαῦται προσευχαὶ μᾶς ἀπειλοῦν καὶ
[ἄλλαι,

Σ' ἀπαγορεύω ν' ἀγαπᾶς εἰς τὸ ἐξῆς, Κλεινία.
Πρὸς ἀμοιβὴν τοῦλάχιστον ἐν ἄσμᾳ τώρα ψάλε!
Μὲ ὕψος παρακλησίσεως εἶπ' ἡ ξανθὴ Λυδία.»

«—Ναί, ψάλ' ἐν ἄσμᾳ, ψάλε μας, ἀνέκραζαν κ' οἱ
[ἄλλοι.»

Ὁ ποιητὴς ὑπήκουσε καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ.

«Τῶν Παναθηναίων ἡ πομπὴ προβαίνει
Πρὸς τοῦ Παρθενῶνος τὰ λευκὰ τεμένη.

Ἔπεται ἡ πόλις πᾶσα εὐσεβῶς,
Σπείδουσα, θροοῦσα καὶ συνωθουμένη,
Ὡς πελάγου κύμα εἰς πνοὴν λιθός.»

«—Στήθι, ἀνέκραξ' ἡ Λαῖς, πικρὰν μοὶ φέρεις
[μνήμην

Καὶ μοῦ σπαράττει τὴν ψυχὴν ἡ τελετὴ ἐκείνη,
Διότι ἄλλοτε, ἀγνὴ νεάνις ὅταν ἦμην,
Τὴν ἠκολούθουν, εὐσεβῆς τοῦ πέπλου Ἐργαστίνη.
Κλεινία, παῦσε ψάλλον σὺ! σὺ Φίλων, παῦσε πίνων
Καὶ ἄσμα ψάλε μας φαιδρὸν καὶ ἀποπνέον οἶνον.»

«Κ' ἐγὼ ἠγάπησα ὄνειρους,

Ὡς ἀγαποῦν οἱ ποιηταὶ
Καὶ μὲ γλυκεῖς ἐτράφην λήρους
Ἀγίου ἔρωτος ποτέ.

Πλὴν ψεύδῃ μόνον προκηρύττει
Ἡ οὐρανία Ἀφροδίτη.

Ἐγείνα λάτρις τῆς Πανδῆμου
Καὶ ἐκοιμήθη ἡ καρδίᾳ

Εἰς τὰς ἀγκάλας σου, καλὴ μου·
Σὺ εἶσαι ἔρω μου, Λυδία.

«Ἄλλοτε βλέπων λεγεῶνας

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ξενικὰς,
Λαμπροὺς ἀνέπλαττον αἰῶνας

Καὶ ἐποχὰς ἡρωϊκάς.
Ὠνειροπόλουν καθ' ἡμέραν
Πατρίδα πάλιν ἐλευθέραν.

Ἀπέπτη τ' ὄνειρον ἐκεῖνο,
Κ' ἔγινεν ἕξις ἡ δουλεία.

Πλὴν λησμονῶ ὁπόταν πίνω . . .
Δός μοι τὴν κύλικα, Λυδία!

«Τὸν κόσμον ὅλον συνταράσσει
Πρὸ τινος νένυς θεός,
Τυὺς κερανοῦς ζητῶν ν' ἀρπάσῃ
Ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Διός.

Τὴν γῆν πληροῦσι νέοι νόμοι,
Ἔθνη κλονοῦνται, τρέμ' ἡ Ῥώμη·
Ἐγὼ δὲν εἶμαι Ναζωραῖος,
Διότι αὕτη ἡ θρησκεία
Θεὸν νὰ ἐκόλαζε βαρέως
Τὸν ἔρωτά μας, ὦ Λυδία.

«Ἄλλοτε ἦνοιγον τὰ χεῖλη,
Δόξαν ἀθάνατον ζητῶν·
Πᾶν χειροκρότημα μ' ἐκῆλει,
Πᾶν στέμμα μ' ἦτο προσίτον.
Αὐτὰ παρῆλθον! τώρα πάλιν
Φιλοδοξίαν ἔχω ἄλλην.
Ἄν οὕτω ψάλλον σὲ εὐφραίνω,
Ἐὰν σὲ θέλγ' ἡ μελωδία,
Χειροκροτήσεις δὲν προσμένω·
Ἐν θέλω φίλημα, Λυδία.»

Ἵπὲρ τὰς προσδοκίας τοῦ ἐπέτυχεν ὁ Φίλων.
Ἐνθέρμως ἐπευφήμησεν ὁ ὅμιλος τῶν φίλων
Καὶ μειδιῶσα εὐμενῶς προσήγγισεν ἡ φίλη
Εἰς τὸ λευκόν τοῦ μέτωπον τὰ ῥοδιὰ τῆς χεῖλης.

ΑΛ. Σ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Μίαν ὁδὸν τῶν Παρισίων θέλουσιν ὀνομάσει
Πουέβλα, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Μεξικῷ νίκης· ἡ
προέκτασις δὲ ἐτέρας ὁδοῦ θέλει ὀνομασθῇ Scri-
be. Τὰ μεγάλα ἔθνη πολλὰχῶς τιμῶσι τοὺς με-
γάλους αὐτῶν ἄνδρας καὶ διαιωνίζουσι τὰς μεγά-
λας πράξεις.

Ἐκθέσεις ἐπὶ ἐκθέσεων ἀνυχγγέλλουσιν αἱ εὐρω-
παϊκαὶ ἐφημερίδες, καὶ ταύτας ποικίλας καὶ ἀ-
σχέτους πρὸς ἀλλήλας. Μία τούτων ἐγένετο ἐν
Γαλλίᾳ, κατὰ τὸν λήξαντα Αὐγούστον ἐντὸς τοῦ
Κήπου ἐπὶ τοῦ ἐγκλιματισμοῦ, καὶ αὕτη καθ'
ἡμᾶς ἡ ὠφελιμωτέρα ἦτον, ἐκθέσις μελισσῶν ἐν-
τὸς σίμβλων, οἱ ἐκθέται ἦσαν πολλοὶ, οἱ πλεῖ-
στοὶ ὅμως ἱερεῖς· ἐβραβεύθησαν δὲ τινες λαβόντες

ἀριστεία, ἕτεροι δὲ καὶ χοήματα. Διεκρίθη κυψέλη ἐντὸς χρυσταλλίνου δοχείου, ἐν ᾗ ἡδύνατό τις νὰ ἴδῃ τὴν θαυμασίαν ἐργασίαν τῶν ὠφελιμοτάτων τούτων ἐντόμων. Εἶχεν ἐκτεθῇ μελί διαφόρων μερῶν τῆς Γαλλίας, πολλαὶ δὲ παρατηρήσεις ἐγένοντο ὅπως πολλαπλασιασθῇ ἡ μελισσοτροφία καὶ ἐπιτευχθῇ καλῆτέρα ποιότης μέλιτος. Ἐτέρα ἐκθεσις ἐγένετο ἐν Ἀγγλίᾳ τῇ πρώτοβουλίᾳ Ἀγγλου ἱερέως, καὶ αὕτη ἦτον τῶν ὄνων σκοπὸς ἦτο νὰ ἐνισχύσῃ τὰς κατώτερας τάξεις, αἵτινες τρέφουσι τοιαῦτα ζῶα, καὶ ἐνισχύσῃ τὸν πολλαπλασιασμὸν, διότι ἀληθῶς τὸ ζῶον τοῦτο διὰ μικρᾶς δαπάνης πρὸς διατροφήν του ἀποβαίνει σπουδαῖον βοήθημα τῶν ἀπλῶν οἰκογενειῶν, συγχρόνως δὲ νὰ ἐξοικειώσῃ κατ' ὀλίγον τὴν κοινωνίαν ἥτις ἐμπαίζει τὰ ζῶα ταῦτα τὰ ἄλλως τε τόσον ἡμερᾶ καὶ ἀποτρέπει οὕτω τοὺς πτωχοὺς νὰ τὰ διατρέφωσιν. Οὐδόλως λοιπὸν ἀπίθανον νὰ εἰσαχθῇ ὡς μόδα καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ νὰ ὀχῶνται ἐπὶ ὄνων καὶ κρινολινοφόροι Ἀγγλίδες καὶ σοβαροὶ Ἀγγλοὶ καὶ νὰ διέρχωνται ὅπως καὶ ἐν Καίρῳ τὰς ὁδοὺς ἐπὶ τοιούτων ζῶων. Ἡ τρίτη ἐκθεσις ἐγένετο ἐσχάτως ἐν Αὐστρίᾳ, καὶ αὕτη ἡ τῶν κυνῶν οἱ παρουσιασθέντες κύνες ἦσαν 348, διηροῦντο δὲ εἰς κυνηγετικούς καὶ μὴ, 20 τάλληρα καὶ 27 μεταλλεῖα, ἔσονται τὰ βραβεῖα, δύο δὲ δικασταὶ ὠρίσθησαν πρὸς ἐξέτασιν καὶ διανομὴν αὐτῶν. Λυπούμεθα μηδεμίαν ἐν Ἑλλάδι ἐκθεσιν ἔχοντες ν' ἀναγγεῖλωμεν.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ

*** Ὁ ἐγωϊσμὸς εἶναι τῶν κολάκων ὁ μέγιστος.
 *** Πρὸς τὰ ἀλλότρια δεινὰ εὐκόλως προσκαρτεροῦμεν.
 *** Τὸν ἥλιον ὡς καὶ τὸν θάνατον οὐδέποτε ἀσκαρδαμυκτὶ ἀτενίζομεν.
 *** Ἐὰν δὲν ἡμεῖς αὐτοὶ ἀλαζόνες δὲν θὰ ἐμμεφόμεθα τοὺς ὑπερόπτας.
 *** Οἱ μικρολόγοι εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνίκανοι πρὸς τὰς μεγάλας πράξεις.
 *** Ἡ ἰδία ἡμῶν πεῖρα εἶναι μικρὰ καὶ περιωρισμένη, καθότι ἔχει ὡς ὀρίζοντα μόνον τὸν ὀρίζοντα τοῦ ἡμετέρου βίου. Ὅπως ἴδωμεν μακρύτερον, εἶναι ἀναγκαῖον ν' ἀναβῶμεν εἰς τὰ ὕψη τῆς ἱστορίας, ἀφ' ὅπου ἡ ὁράσις δύναται νὰ ἐκτενέσῃ ἅπαν τὸ διάστημα, ὅπερ ἡ ἀνθρωπότης διήνησεν ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου δημιουργίας. Ὁ νά-

νος Ζακχαῖος διήρχετο ἀνέτως ὑπὸ τὰ σκέλη ἀνδρὸς μέσον ἔχοντος ἀνάστημα· ὅταν ὁμοῦς ἀνέβριχάτο ἐπὶ τῆς σκιᾶς του, ὁ νάνος ἐφαίνετο τότε ὑψηλότερος τῶν ὑπὸ τοὺς πόδας του διαβαίνοντων γιγάντων.

*** Ἡ λύπη, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἐκχυθῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπὸ τὴν μορφήν τῶν δακρύων, μεταβάλλεται εἰς θανατηφόρον δηλητήριο ἐν τῇ καρδίᾳ.

*** Οἱ κατασκευασταὶ τῶν προβόησεων ἐκτυλίσσουσι τὸ μέλλον κατὰ τὴν θέλησιν τῆς φαντασίας των, οἱ ποιηταὶ διαθέτουσιν ἐπίσης τὸ παρελθόν, ὃ δὲ τρόπος, κατὰ τὸν ὅποιον οἱ δημοσιογράφοι περιγράφουσι τὸ παρὸν, δὲν διαφέρει καὶ οὗτος παρὰ πολὺ τῶν ἀνωτέρω.

*** Ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον τετράποδόν τι (ὁ κύων, λόγου χάριν,) ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν λείπει τίποτε ἄλλο εἰμὴ ἡ φωνή, διὰ νὰ γενῇ εὐάρεστος σύντροφος· ὑπάρχει δὲ καὶ δίπουρον τι, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν λείπει τίποτε ἄλλο εἰμὴ ἡ σιωπὴ, ὅπως γενῇ ὑποφερτὸς σύντροφος.

*** Τὰ ἀνδρικὰ προτερήματα εὐρίσκονται σπανιώτατα εἰς τὰς γυναῖκας· ἀλλὰ τὰ γυναικεῖα θέλγητρα οὐδέποτε ἀπαντῶνται εἰς τοὺς ἄνδρας.

*** Ὁ ἔρωρ, ὅστις ζητεῖ νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας του ἐν τῇ φιλίᾳ, ὁμοιάζει τὸν χωλαίνοντα στρατιώτην, ὅστις ζητεῖ νὰ καταταχθῇ εἰς τοὺς ἀπομάχους.

*** Ὅπου ἡ ὑπακοὴ δὲν εἶναι θυγάτηρ τῆς ἀγάπης, καθίσταται ἡ μήτηρ τοῦ μίσους.

*** Ὅπως καταστήσωμεν χρήσιμον τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, πρέπει νὰ θέσωμεν αὐτὸ εἰς κίνησιν διὰ τῶν παθῶν· ἄνευ τούτου αἱ νοητικαὶ ἡμῶν δυνάμεις θὰ ἔμενον ὡς σκαπάνη ἄνευ λαβῆς· τὸ οὐσιῶδες καὶ δύσκολον ἐνταυτῷ εἶναι νὰ ἐκλέξωμεν λαβὴν ἥτις νὰ μὴ λερῶσῃ τὰς χεῖρας μας.

*** Τὸ ν' ἀποκτήσωμεν φήμην ἄνευ ὑπολήψεως, εἶναι ὡς νὰ φέρωμεν στιλβωμένα ὑποδήματα ἄνευ πελμάτων.

*** Αἱ γνώσεις αἵτινες ἀναπτύσσουσιν ἐν ἡμῖν τὴν ἀλαζονίαν εἶναι ἐπιστήμη ἥτις μᾶς τυφλῶνει, ὡς ἡ κληρονομία, ἥτις διεγείρει ἐν ἡμῖν τὴν κλίσιν πρὸς τὴν πολυτέλειαν, εἶναι εὐτύχημα ὅπερ μᾶς καταστρέφει.